

Два козлика

Це було дуже, дуже давно.

Одного сонячного дня селянин привів двох маленьких козенят на ярмарок до Познані.

– Стій!

І він пішов до корчми. Там він зустрів козу. Вони їли, пили і розмовляли, але про козенят забули.

Сумні кози стоять біля ратуші. Аж тут через площу йде Ѓжесь.

– Бідолахи! Вам нудно тут стояти? Я покажу вам усю Познань.

Ѓжесь відв'язав кіз і повів їх на верхівку вежі. Кози тремтять від страху. Вони хотіли б втекти, але не знають куди.

Корчмар поїв, попив і згадав про козенят. Виходить він з корчми, а кіз немає!

– Де мої кози?

– Мі! Мі! Мі! Мі!

Корчмар біжить до високої вежі, перестрибує через дві сходинки. Втомлений, він спирається на перила і дивиться на всю Познань. Бачить річку Варту, фортечні мури, високі костели, дерев'яні будиночки за ними.

Потім... з-поміж тих маленьких будиночків здіймається дим. Пожежа!

– Люди! Будинки горять!

І завдяки кому вдалося загасити пожежу? Завдяки двом козеняткам.

На згадку про це, кожного дня, коли сурмач сповіщає про дванадцятую годину з вежі Ратуші, з вежі вибігають двоє дерев'яних козенят і - трк! трк! - плескають у долоні.

Загадка

Це не казка,
повірте мені:
двоє козенят
живуть у вежі.

Щасливі козенята,
їх неважко знайти.
На річці Варта є місто,
там шукайте козенят.

Не буває хорошого.